

Велимир Петров

Много смешно!

Шурекаът ми Николай: догодина шейсетгодишен; черноок инженер; с лек дезинфекционен дъх на Джони Уокър; без особени белези; пол – мъжки; ръст – среден; тегло – малко над; коса – къдраво прошарена; очила – олекотени; зъби – в процес на основен ремонт; окомплектован с четири куфара, две пътни чанти, плюс майка – Ани, сиреч – тъща ми: през август – юбилейно – осемдесетгодишна; но въобще не и ги давате, а и тя няма да ги вземе; кожа гладка и регулярно смазвана с витаминозни и други такива; ондулация – десен японски трендафил; маникюр – супермоден: през пръст лила, през два розе, през три... и прочие; леко закръглена, тук-таме в повече; също без особени белези – времето е минало покрай нея на пръсти... ох, дали от дългото изречение или от обрисовката на тъща ми – Ани, останах без дъх...

Та, гореспоменатите кацнали на Летище София, посредством редовен полет на Бритишеърлайнс, през Лондон – завръщане след шестмесечно гостуване при дъщеря, съответно – внучка, още по съответно – племенницата ми, живееща, работеща и просперираща в онази задокеанска мечта. Ани – щастлива, че им се е разминал някой отведен удар откъм западна съседка, буквално повлякла шурека към паспортната проверка, че ги чакали две коли посрещачи, дълъг път до Русе и още по-нетърпеливи – за подаръци. Минала безпроблемно през Цербера, намалила ход, изчаквайки шурека...

Униформеното лице дълго премятало паспорта му, сверявало с разни списъци, говорило по комуникациите, пак сверявало...

– Някакъв проблем ли има? – учтиво се осведомил инж. Николай.

– Вие по-добре си знаете! – сурово уточнили. Последвали серия от въпроси и отговори, които ще спестим в името на добрия тон на разказа, но за страничния безпристрастен наблюдател било ясно, че нямало консенсус по проблема. Впрочем странични наблюдатели също нямало, тъй като се разпръснали по по-пропускливите пропускатели, а безпристрастен бил само компютърът, който държал на своето: инж. Николай Рабчев е обявен за национално издирване! Много смешно, нали?!

– Има ли други лица с Вас?

– Да! Майка ми, ето я, изчаква ме...

– Госпожо, Вие сте Свободна! Не го чакайте! Заминавайте си!

Госпожа Ани изгледала подозрително къдравото си, почти шейсетгодишно синче, уж инженер, а може би... наркотрафикант... мафиот... или, ох... не дай си Боже... търговец на свежа плът...

Въоръжен мобифонест униформен, с рой звездички, отвел обявения за национално издирване из лабиринта на служебните стаички, а Ани

припаднала в ръцете на ошашавените си и изумени посрещачи.

– Ще ми обясните ли, все пак, какво става? – вече подгрят да се дразни, пресипнало се осведомил шурека и усетил как финия дезинфекционен дъх на Джонито отлита безвъзвратно, под ръка с куража му.

– Вие по-добре си знаете! – Назидателно рекли многото звездички и станало ясно, че тази фраза е уставната в района на Летищния комплекс.

Последвали още телефонни справки, укорни погледи, следене под око за поведението със съответните предпазни мерки. Цяла вечност!

Компютърът излязъл Човек, смилил се и черно на бяло, на цветния си монитор, информирал, че лицето е обявено за национално издирване, поради невявяване на указаната дата, час и прочие, в качеството си на свидетел, поради отсъствие от адреса, което дава основание... на летищните полицейски власти да освободят, (За сега!), същото това лице, при условие – да си уреди срочно недоразуменията; ако иска да пътува извън пределите на милата ни Правова система...

Независимо от капризите на часовата разлика, неадаптирал се още, шурекът сезирал по въпроса приятеля-прокурор, с когото в неделните дни ги свързвал спортния бридж и други подобни.

– О, оо, бързаш да ми поднесеш подаръка задокеански ли?

– Никакъв подарък! Не го заслужавате! Да Ви... и прочие Правова-та система; така и така... ми се струпа... това и това... не зная за кой случай става дума, какво да направя – да ме махнат от списъците, че скоро ще ми се налага...

– Голям смях! Предполагам, че не очакваш посред нощ да направя нещо. Приятелката ти – адвокатка, сигурно поназнайва нещо, засега лека нощ! Готви се за Голям шлем!

Два дни по-късно, си седим с шурека под крушата; подръпвам си от подаръка – дебела пура Дъч Мастерс; нежно гледам другите две дузини с девствени целофанчета в красивата кутия с фламандски мотиви; посръбвам от Червеното Джони, с две ледчета; хрускам калифорнийско бадемче и уж небрежно питам, като как е нататък...

– Много смешно! Помниш ли, последните няколко години, шест пъти ми разбиват прозорец на Тойотката и обират каквото могат: касетофон, касети, очила, яке, багаж – такива работи. Писна ми, щото стъклата са къде-къде по-скъпи. Нали съм наивен глупак, съобщавам в полицията. Разпити, показания, по няколко пъти, сякаш аз съм престъпника, знаеш колко време и нерви загубих. За първия случай – хванаха едно малко цинге по друг повод, че изпяло и това. Пак показания... Нищо –

на босия цървулите! Трябвало пред съда, като свидетел по делото, да повтаря всичко... Приятелката ми – адвокатка, проучва случая. Аз утре ще преснимам от паспорта си страници, да доказвам по съдебен ред, че в деня на дялото съм бил извън страната и дори не съм предизвестен... Онова цинге ме среща: Мараба, бате, как е далаверата?

Тъщата Ани, с бял фланелен панталон, сабо и прозирна блузка с прасковен цвят, носи от любимия ми шам-фастък и донажда:

– За шест месеца се е разглезил и е забравил къде живеем. Не ти каза за комшиите. Като се върнахме по нощите, докато отключим секретите, едната се показва – мислехме, вика, че са Ви арестували, идва полиция, разпитваха ни за Вас, нищо не сме обадили... нещо далавера с алкохол ли... цигари без бандерол ли... Пък сутринта – другата комшийка: аз, вика, с търсени от полицията не разговарям, че и важни... Много смешно!

Мина седмица-две, аз насам, шурека натам; всеки с проблемите си... Таман се хванах да запиша тази смешна дивотия, ей го шурека:

– Дай от твоя Гроздън Уокър, с две ледчета, че се одрънках финансово с тия дела и адвокати. Така съм изкрейзил, че като нищо ще приема и една маруля с репички... полети с лимонче. Да знаеш каква ме люлее! Чак ми се пие...

Приятелката му адвокатка го прехвърлила на колежките си, че не било неин профил и таксите потекли. Сербез глас го привикал в полицията, за кога чакал! Шурека се стреснал и взел, повече за кураж, бившия си баджанак – бивш от милицията. Баджанакът подходил с полицейски хумор: вода ти, рекъл, оня – с издирването, да го закопчеш... Дръпнали му едни спомени и сербезът лично го изтрил от компютъра.

Вкъщи – нов сюрприз! Призовка по същото дяло. Процедури, чакане, разпити... Оказали се трима пунгаши, обрали колата му деветдесет и четвърта – преди пет години. Съдията говорил на ти, карал се на всички; питал пунгашите дали са съгласни с този съдебен състав, не били и отложили делото за ноември, че липсвал един адвокат. Шурека се разтреперил и изтърсил, че тогава пак ще отсъства от страната. Нахокали го и само да посмеел, щяло да му се стъжни! (Търсихме думата в разни речници, няма я, може да е нещо от юриспруденцията!). Шурекът декларирал, че ще се откаже от показанията си, писнало му било да го правят на престъпна маймуна. Че като викнал оня ми ти съдия, това да не ти е концерт по желание, бе, ще те гоня до дупка! Пунгашите видимо се забавлявали, много смешно!...

– Налей още един Гроздън Уокър; и ако ще... не знам какво да ми

откраднат, никога няма да се обаждам в полицията. И с прокурора бридж повече няма да играя!... Много смешно!

– А Вие? Защо не се смеете?

Разказът продължава, все със същия успех... Чествахме юбилея на тъщата; въобще не и личи, нито осемдесет и първата; шурека опълни шестдесетте; казва, че не е поумнял; продължаваме да си пием питието под крушата; няколко пъти напуска територията на милата ни правова система – делата си стоят нейде из папките.

1999

КРАЙ

© 1999 Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11622>]